

Arrest

nr. 171 583 van 11 juli 2016
in de zaken RvV X en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (zaak X).

Gezien het tweede verzoekschrift dat dezelfde verzoekster op 18 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de voormelde beslissing van 8 augustus 2013 (zaak X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2016 met referentnummer X (zaak X).

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2016 met referentnummer X (zaak X).

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“ BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, °4 van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de verslagen dd. 27.08.2012 en 08.10.2012 opgesteld door de politie van Gent naar aanleiding van de samenwoningcontrole is gebleken dat betrokkene niet aan te treffen is. Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene sinds 08/04/2013 met een declaratie vertrek, ambtshalve schrapping staat ingeschreven.

Betrokkene werd op 23.10.2011 uitgenodigd om een document te ondertekenen waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Aangezien betrokkene nooit is ingegaan op deze uitnodiging en nergens aan te treffen is en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bovendien vermeldt de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 58 872 dd. 30.04.2011 het volgende:

"Uit de bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt dat de vestiging het hoogste verblijfsrecht is dat een vreemdeling in België kan verkrijgen. Dit brengt met zich mee dat de vreemdeling die de vestiging aanvraagt zorgvuldig dient te zijn en er van hem medewerkingsplicht wordt verwacht.

" Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

1.2. De beslissingen worden aan de verzoekende partij betekend op 23 december 2015.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt wat volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk

aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer X, ingediend op 15 januari 2016 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer X, ingediend op 18 januari 2016. Deze verzoekschriften worden gevoegd in toepassing van voormelde bepaling, waaruit ook volgt dat de verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerst ingediende beroep, met name datgene dat is gekend onder het nr. X, hetgeen zij ter zitting bevestigt.

2.3. Hierna zal dus slechts het beroep gekend onder het nr. X worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook nog een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom zij niet meer samenwoont met de referentiepersoon.

Dat verzoekster geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verder verweerder vaststelt dat verzoekster reeds op 23.10.2011, enkele dagen nadat zij in het bezit was gesteld van een F-kaart, werd uitgenodigd om een document te ondertekenen waarbij bewijzen werden opgevraagd die verweerder moet toelaten de situatie van verzoekster te onderzoeken zoals gesteld in het art. 42quater§1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster echter nooit in kennis werd van dit schrijven en derhalve nooit de uitnodiging heeft ontvangen om bewijsstukken neer te leggen welke verweerder moet toelaten de situatie van verzoekster te onderzoeken zoals gesteld in het art. 42quater§1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging nu verweerder heeft nagelaten een grondig voorafgaandelijk onderzoek in te stellen en verzoekster minstens opnieuw uit te nodigen om bewijsstukken, overeenkomstig art. 42quater§1, laatste lid, Vw., neer te leggen, alvorens een beslissing te nemen.

Dat verzoekster dient vast te stellen dat zij enkel en alleen op 23.10.2011, dit meer dan vier jaar geleden, zou zijn uitgenodigd om bewijsstukken neer te leggen welke verweerder moet toelaten de situatie van verzoekster te onderzoeken zoals gesteld in het art. 42quater§1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster was toen nog maar net in het bezit gesteld van een F-kaart.

Dat verzoekster toen nooit deze uitnodiging heeft ontvangen.

Dat het in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht wanneer verweerder dan twee jaar later een beslissing neemt die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zonder onmiddellijk voorafgaand en opnieuw verzoekster uit te nodigen bewijsstukken neer te leggen, welke verweerder moet toelaten de situatie van verzoekster te onderzoeken zoals gesteld in het art. 42quater§1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert op grond van welke overwegingen ze zijn genomen. Verzoekster voert dan wel aan dat niet afdoende werd gemotiveerd, maar toont dat op geen enkele wijze aan. Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoekster stelt in essentie dat al deze regels en beginselen werden geschonden, alsook haar rechten van verdediging nu zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren, en dat zij niet werd gehoord aangaande de redenen waarom zij niet meer samenwoont met de betrokken persoon en dus geen rekening werd gehouden met alle elementen van het administratief dossier.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

- Op 27 augustus 2012 wordt namens de politiezone Gent een negatief verslag samenwoont opgemaakt. Volgens dit verslag werd op zes verschillende momenten (16/8 om 19u33; 17/8 om 10u50, 21/8 om 15u15; 22/8 om 15u55; 24/8 om 16u54 en 26/8 om 14u30) nagegaan of verzoekster aanwezig was op het door haar en haar echtgenoot, de referentiepersoon, opgegeven adres aan de K-sstraat in Gent. Zij kon niet één keer worden aangetroffen.
- Op 8 oktober 2012 wordt een nieuwe controle op het opgegeven adres gehouden. De echtgenoot van verzoekster wordt er aangetroffen. Hij verklaart dat zij slechts 1 dag samen met hem op het opgegeven adres heeft verbleven, dat haar nieuwe verblijfplaats hem onbekend is en dat, gevraagd naar de motieven waarom de betrokkenen niet meer op hetzelfde adres wonen, de echtgenoot heeft verklaard te denken dat verzoekster documenten nodig had; zij kwam er volgens de echtgenoot alleen als er documenten lagen of de politie haar nodig had, en de laatste keer dat hij haar zag was in februari 2012.
- Op 9 oktober 2012 richt de gemachtigde een schrijven aan de burgemeester van de stad Gent, waarin die wordt gevraagd de volgende brief te betekenen aan verzoekster:

“Geachte mijnheer / mevrouw

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinéa 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats. U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

- Op 23 oktober 2012 richt het gemeentebestuur een schrijven aan verzoekster, op het door haar opgegeven adres, waarin zij gevraagd wordt zich aan te bieden op het bureau Vreemdelingen. De bedoeling van deze uitnodiging is de betekening van de hiervoor vermelde brief. Aan deze uitnodiging werd geen gevolg verleend.
- Op 17 december 2012 wordt verzoeksters echtgenoot gehoord door de Politiezone Gent. Hij verklaart onder meer dat zij, na hun huwelijk, hun huwelijksnacht niet samen hebben doorgebracht, dat zij nooit op zijn adres heeft gewoond, dat zij kon worden ingeschreven op zijn adres omdat zij er aanwezig was, nadat daartoe was afgesproken met de wijkagent, dat zij na een gelijkaardig verhoor op 9 januari 2012 is weggegaan en hij haar nooit meer heeft gezien of gehoord, dat hij niet weet waar zij momenteel verblijft maar denkt dat zij bij familie in Frankrijk logeert en dat het voor hem duidelijk is dat zij enkel en alleen met hem is getrouwd om naar België te kunnen komen.
- Op 8 april 2013 wordt verzoekster ambtshalve geschrapt.
- Op 8 augustus 2013 worden de bestreden beslissingen genomen.
- Op 23 december 2015 komt verzoekster om een herinschrijving vragen. Naar aanleiding daarvan kan haar uiteindelijk de thans bestreden bijlage 21 worden betekend.

Uit al deze gegevens blijkt dat de verwerende partij, daarin bijgestaan door de stadsdiensten en de politie van de stad Gent, de nodige inspanningen heeft geleverd om verzoekster te bereiken op het destijds door haar opgegeven adres. Voorts blijkt dat verzoekster op geen enkel ogenblik het bestuur in kennis heeft gesteld van haar nieuwe verblijfplaats. Zij heeft het de verwerende partij aldus zelf onmogelijk gemaakt om haar binnen een redelijke termijn te horen omtrent het gestelde in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve bezwaarlijk worden verweten dat zij niet kon worden gehoord. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

3.4. Het gebrek aan medewerking van verzoekster heeft eraan in de weg heeft gestaan dat de verwerende partij haar wettelijke verplichtingen en deze die voortvloeien uit de naleving van de algemene beginselen van bestuur en de algemene rechtsbeginselen waarop verzoekster zich meent te kunnen steunen, zou kunnen nakomen. Het middel kan derhalve niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beroepen met nr. X en nr. X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het beroep gekend onder het nummer X wordt vastgesteld.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring gekend onder het nummer X wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS